

Tradus și revizuit de IER (ier.gov.ro)

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A PATRA

CAUZA ANTOHI ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 48093/15)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

24 septembrie 2019

Hotărârea este definitivă. Poate suferi modificări de formă.

În cauza Antohi împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din

Faris Vehabović, *președinte*,

Iulia Antoanella Motoc,

Péter Paczolay, *judcători*,

și Andrea Tamietti, *grefier adjunct de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 3 septembrie 2019,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 48093/15 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Sorin Antohi („reclamantul”), a sesizat Curtea la 24 septembrie 2015, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamantul, care a beneficiat de asistență judiciară, a fost reprezentat de domnul A. Grigoriu, avocat în București. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 20 aprilie 2016, o parte din capetele de cerere ale reclamantului, formulate în temeiul art. 3 și art. 6 din Convenție, au fost comunicate Guvernului, iar celelalte capete de cerere au fost declarate inadmisibile în temeiul art. 54 § 3 din Regulamentul Curții.

4. Guvernul a ridicat obiecții cu privire la examinarea cererilor de către un comitet. După ce a examinat obiecția Guvernului, Curtea o respinge.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în 1972 și, în prezent, este deținut în Penitenciarul Jilava.

A. Procesul penal împotriva reclamantului

6. La 31 octombrie 2011, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 4 București a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de reclamant sub

aspectul săvârșirii infracțiunilor de delapidare, înșelăciune și fals în înscrisuri sub semnătură privată.

7. Pe parcursul procesului, reclamantul a fost asistat de avocat ales.

8. În perioada 15 noiembrie 2011 – 3 decembrie 2013, audierile s-au desfășurat în fața Judecătoriei Sector 4 București, în complet format din judecător unic (și anume O.R.N.). Instanța a audiat, de asemenea, 27 de martori din dosar, inclusiv pe L.B. și I.O.

9. În perioada 3 decembrie 2013 – 25 februarie 2014, completul format din judecător unic al judecătoriei, care a examinat cauza reclamantului, s-a schimbat în mod repetat.

10. La ședința din 23 septembrie 2014, Judecătoria Sector 4 București, în complet format din judecător unic (și anume F.M.P.) a audiat un expert financiar cu privire la obiecțiile ridicate de reclamant cu privire la raportul de expertiză financiară întocmit în dosarul acestuia și a respins obiecțiile reclamantului. În plus, instanța a respins cererea reclamantului de a audia martorii F. H., L.B., și I.O. S-a hotărât că nu era necesară audierea martorilor respectivi, întrucât existau suficiente elemente de probă în dosar pentru ca reclamantul să-și susțină apărarea. Judecătoria a respins cererea reclamantului de a i se permite să dea un supliment de declarație. Instanța a considerat că nu existau elemente noi care să necesite o nouă audiere a reclamantului. De asemenea, a hotărât că, în timpul deliberărilor, acesta ar fi putut prezenta argumente precise în apărarea sa, întemeindu-se pe toate probele disponibile.

11. La 29 octombrie 2014, judecătoria, în complet format din judecător unic (și anume F.M.P.), l-a condamnat pe reclamant la 13 ani de închisoare pentru delapidare, înșelăciune și fals în înscrisuri sub semnătură privată și l-a obligat la plata de despăgubiri pentru prejudiciul material cauzat ca urmare a faptelor sale. Instanța a considerat că faptele reclamantului au fost dovedite de probele prezentate în cauză. Astfel, mărturiile reprezentanților părților vătămate și documentele disponibile au fost coroborate cu depozițiile martorilor, raportul de expertiză financiară, observațiile orale și scrise ale expertului financiar, documentele financiare disponibile, un raport de expertiză grafologică, alte documente și, parțial, cu declarațiile reclamantului. Instanța a observat că, în declarațiile date în fața autorităților, reclamantul a recunoscut că săvârșise infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată. Cu toate acestea, declarațiile sale privind infracțiunile de delapidare și înșelăciune erau inconsecvente, acesta încercând să minimizeze aspectul penal al acțiunilor sale și prejudiciul cauzat.

12. Reclamantul a declarat apel împotriva hotărârii. Acesta a susținut, printre altele, că compunerea completului format din judecător unic, care a examinat cauza sa la instanța de fond, s-a schimbat în mod repetat (supra, pct. 9). Prin urmare, judecătorul care l-a condamnat nu era cel care îi audiasse în mod nemijlocit pe el și pe martori. În plus, judecătoria a respins cererea acestuia de a-i audia pe martorii F. H., L.B., și I.O. (supra, pct. 10) deși aceștia ar fi putut furniza clarificări relevante cu privire la infracțiunea de delapidare

și la valoarea prejudiciului efectiv cauzat prin faptele ilicite de care a fost acuzat.

13. La ședința din 19 martie 2015, Curtea de Apel București, în complet format din doi judecători, și anume C.B. și I.C., l-a audiat pe reclamant cu privire la acuzațiile care au fost aduse împotriva sa. Printre altele, reclamantul a recunoscut că a săvârșit infracțiunile de înșelăciune și fals în înscrisuri sub semnătură privată. Cu toate acestea, a declarat că nu intenționase să cauzeze vreun prejudiciu prin comiterea înșelăciunii. În ceea ce privește infracțiunea de delapidare, a recunoscut, de asemenea, că și-a însușit anumite sume de bani pentru a achita o datorie, întrucât era șantajat de un creditor. Reclamantul a semnat declarația sa și a certificat faptul că a citit-o și că este de acord cu conținutul acesteia.

14. La aceeași dată, instanța a respins cererea reclamantului ca expertul financiar, F.H., R.S. și alți 9 martori să fie reascultați. S-a reținut că aspectele care puteau fi dovedite de mărturiile expertului și ale martorilor au fost deja acoperite de alte elemente de probă care au fost depuse la dosar, în special înscrisuri și alte declarații. Instanța a luat notă de declarația reclamantului potrivit căreia solicita depunerea de noi probe la dosar întrucât intenționa să dovedească faptul că nu fusese administrator și că, prin urmare, nu ar fi putut săvârși infracțiunea de delapidare.

15. Prin hotărârea definitivă din 26 martie 2015, curtea de apel, în complet format din doi judecători, și anume C.B. și I.C., a respins apelul reclamantului. Instanța a hotărât că garanțiile procedurale prevăzute de noul Cod de procedură penală (infra, pct. 20) au fost respectate în cazul reclamantului. În special, completul format din judecător unic, care l-a condamnat pe reclamant, a fost prezent și în timpul dezbaterii cauzei. Prin urmare, modificările aduse completului format din judecător unic nu au adus atingere dreptului la apărare al reclamantului, inclusiv dreptului acestuia de a prezenta probe în fața unui judecător.

16. Curtea de apel a mai hotărât că, în conformitate cu probele disponibile – și anume înscrisurile, declarațiile martorilor audiați de către organele de anchetă și instanțe, precum și raportul de expertiză financiară – erau întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de delapidare. În plus, instanța a considerat că erau, de asemenea, întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune. În acest sens, instanța s-a bazat pe mărturiile lui L.B. (supra, pct. 8), coroborate cu concluziile raportului de expertiză financiară. În cele din urmă, curtea de apel a hotărât că erau întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, pe baza repetatelor declarații ale reclamantului prin care a recunoscut că a săvârșit această infracțiune, a altor înscrisuri și a concluziilor raportului de expertiză grafologică, întocmit în cauză.

B. Condițiile de detenție

17. În scrisorile sale inițiale adresate Curții, reclamantul s-a plâns, în temeiul art. 3 din Convenție, de condițiile detenției sale, ulterioară datei de 1 iulie 2013, din Secția de Poliție 15 București, Centrul de reținere și arestare preventivă nr. 1, Penitenciarul Jilava și celulele din clădirea instanței de judecată, în care a fost cazat, inclusiv de faptul că fumătorii nu erau separați de nefumători. Acesta a făcut referire la: supraaglomerare, celulele mizerabile, detenția acestuia alături de fumători, deși el era nefumător, lumina insuficientă și instalațiile sanitare în care nu exista intimitate.

18. La 24 aprilie 2018, reclamantul a informat Curtea cu privire la faptul că nu dorea să mențină capătul de cerere menționat anterior, întrucât pedeapsa acestuia cu închisoarea fusese redusă ca urmare a condițiilor neadecvate ale detenției sale, astfel cum prevedea legislația națională recent adoptată, privind executarea pedepselor cu închisoarea.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

19. Dispozițiile relevante din vechiul Cod de procedură penală, referitoare la compunerea completelor de judecată, în vigoare până la 31 ianuarie 2014, sunt prezentate în cauza *Cutean împotriva României* (nr. 53150/12, pct. 37, 2 decembrie 2014).

20. Art. 354 alin. (2) și (3) din noul Cod de procedură penală, în vigoare începând de la 1 februarie 2014, prevede că un complet de judecată trebuie să rămână același pe tot parcursul judecării cauzei. Când acest lucru nu este posibil, completul se poate schimba până la începerea dezbaterilor. După începerea dezbaterilor, orice schimbare intervenită în compunerea completului atrage reluarea dezbaterilor.

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 3 DIN CONVENȚIE

21. Reclamantul s-a plâns de condițiile detenției sale, ulterioară datei de 1 iulie 2013, din Secția de Poliție 15 București, Centrul de reținere și arestare preventivă nr. 1, Penitenciarul Jilava, și celulele din clădirea instanței de judecată, în care a fost cazat, inclusiv de faptul că fumătorii nu erau separați de nefumători. El a invocat art. 3 din Convenție, care se citește după cum urmează:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

22. Curtea observă că reclamantul a informat-o cu privire la faptul că nu dorește să renunțe să mai mențină acest capăt de cerere (supra, pct. 18). Prin urmare, trebuie să analizeze dacă poate să scoată de pe rol această parte a cererii reclamantului, în conformitate cu art. 37 § 1 din Convenție, ale cărui dispoziții relevante se citesc după cum urmează:

„1. În orice stadiu al procedurii, Curtea poate hotărî scoaterea de pe rol a unei cereri atunci când circumstanțele permit să se tragă concluzia că:

a) reclamantul nu dorește să o mai mențină;

[...]

Totuși Curtea continuă examinarea cererii dacă respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și prin protocoalele sale o cere.”

23. Având în vedere declarația explicită a reclamantului, Curtea consideră că a fost stabilită fără echivoc intenția lui de renunța la acest capăt de cerere [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Berlusconi împotriva Italiei* (MC) (dec.), nr. 58428/13, pct. 65, 27 noiembrie 2018]. În temeiul art. 37 § 1 lit. a) din Convenție, Curtea concluzionează că reclamantul nu dorește să mențină acest capăt de cerere.

24. Ținând seama de principiile stabilite în jurisprudența sa (a se vedea hotărârea în cauza *Berlusconi*, citată anterior, pct. 68), faptele cauzei, în special reducerea pedepsei reclamantului (supra, pct.18), precum și dorința fără echivoc a acestuia de a renunța la acest capăt de cerere, Curtea concluzionează că nu există circumstanțe speciale, legate de respectarea drepturilor omului, care să îi impună să continue examinarea acestui capăt de cerere al reclamantului, în conformitate cu art. 37 § 1 *in fine*.

25. În consecință, este adecvat să scoată cererea de pe rolul său în ceea ce privește capătul de cerere formulat de reclamant în temeiul art. 3 din Convenție, cu privire la condițiile detenției sale, ulterioară datei de 1 iulie 2013, din Secția de Poliție 15 București, Centrul de reținere și arestare preventivă nr. 1, Penitenciarul Jilava și celulele din clădirea instanței de judecată, în care a fost ținut.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 DIN CONVENȚIE

26. Reclamantul s-a plâns că procesul penal împotriva sa nu a fost echitabil, în măsura în care nici el și nici martorii nu au fost audiați în mod direct de către judecătorul care a menținut hotărârea de condamnare. Acesta a invocat art. 6 din Convenție, ale cărui dispoziții relevante se citesc după cum urmează:

„1. „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

[...]

3. Orice acuzat are, în special, dreptul:

[...]

d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării; [...]"

A. Cu privire la admisibilitate

27. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. Constată, de asemenea, că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

28. Reclamantul a susținut că instanța apel nu a remediat deficiențele din cadrul procedurii în primă instanță. Aceasta i-a respins cererile sale repetate de audiere a martorilor și au limitat capacitatea sa de a face declarații, împiedicându-l să reitereze sau să clarifice declarațiile sale anterioare.

29. Guvernul a recunoscut că declarațiile martorilor citați de către instanțele naționale în cauza reclamantului au constituit elemente importante pentru a justifica condamnarea acestuia. Cu toate acestea, declarațiile martorilor nu au fost singurele elemente care au stat la baza condamnării reclamantului. Prima instanță a acordat, de asemenea, o importanță deosebită raportului de expertiză întocmit în cauză și declarației expertului în fața instanței. Judecătorul F.M.P. a admis obiecțiile reclamantului cu privire la raportul de expertiză și l-a ascultat pe expert în mod nemijlocit (supra, pct. 10). De asemenea, reclamantul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată pe baza unui raport tehnic și a propriilor declarații.

30. Instanța de apel a remediat parțial deficiențele din cadrul procedurii în primă instanță, prin audierea reclamantului (supra, pct. 13). În plus, în ceea ce privește condamnarea reclamantului, asemenea instanței inferioare, instanța de apel nu s-a bazat exclusiv pe declarațiile martorilor. De asemenea, aceasta s-a întemeiat pe propriile declarații ale inculpatului și pe înscrisurile aflate la dosar.

2. Motivarea Curții

31. Curtea reiterează principiile generale stabilite în jurisprudența sa cu privire la circumstanțele în care judecătorii au pronunțat o hotărâre de condamnare fără să fi audiat nemijlocit martorii și inculpatul (a se vedea, printre altele, *Cutean împotriva României*, nr. 53150/12, pct. 60-61, 2 decembrie 2014).

32. În speță, Curtea observă că Guvernul nu contestă faptul că alcătuirea completului de judecată al judecătorei s-a schimbat pe parcursul procesului în primă instanță împotriva reclamantului (supra, pct. 9). În plus, judecătorul care l-a condamnat pe reclamant l-a audiat doar pe expertul financiar care întocmise raportul de expertiză financiară în cauză (supra, pct. 10), și nu a audiat în mod nemijlocit nici reclamantul, nici martorii.

33. Curtea observă că O.R.N., judecătorul care a fost implicat inițial în proces și care a audiat reclamantul și toți martorii în primul grad de jurisdicție (supra, pct. 8), nu a continuat examinarea cauzei [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Cutean*, citată anterior, pct. 64; a se face comparația și deosebirea cu *P.K. împotriva Finlandei* (dec.), nr. 37442/97, 9 iulie 2002, și cu *Beraru împotriva României*, nr. 40107/04, pct. 66, 18 martie 2014].

34. În plus, Curtea observă că, deși condamnarea reclamantului nu s-a bazat exclusiv pe declarațiile martorilor sau pe propria sa declarație, Guvernul a recunoscut că probele menționate au jucat un rol important în justificarea condamnării acestuia (supra, pct. 29). În plus, F.M.P., judecătorul unic care l-a condamnat pe reclamant a respins cererile acestuia de a-i audia nemijlocit pe cei trei martori și de a-i permite reclamantului să dea un supliment de declarație (supra, pct. 10).

35. Este adevărat că reclamantul nu i-a solicitat judecătorului susmenționat să îi asculte în mod direct pe toți martorii în dosar și că este posibil ca acesta să fi făcut doar o scurtă mențiune la motivele pentru care audierea acestor trei martori și acordarea permisiunii să dea un supliment de declarație ar fi putut fi relevante pentru cauza sa. Este adevărat, de asemenea, că judecătorul a examinat cererile reclamantului și le-a respins, motivându-și decizia (supra, pct. 10). Cu toate acestea, având în vedere importanța acordată de instanțe declarațiilor martorilor și declarațiilor reclamantului în ceea ce privește justificarea hotărârii de condamnare, precum și faptul că judecătorul din primă instanță a avut sarcina de a realiza o evaluare a elementelor constitutive ale pretinselor infracțiuni, inclusiv intenția reclamantului de a le săvârși, Curtea consideră că ascultarea directă a reclamantului și a martorilor era deosebit de relevantă în circumstanțele cauzei.

36. Curtea observă că reclamantul nu a contestat faptul că judecătorul ce a compus completul primei instanțe și care l-a condamnat era același judecător care ascultase dezbaterile pe fondul cauzei. În plus, se pare că același judecător a ascultat argumentele reclamantului în timpul dezbaterilor pe fondul cauzei și a examinat argumentele prezentate de reclamant în fața instanței de fond, anterior pronunțării hotărârii. Deși, din probele disponibile, nu reiese clar dacă reclamantului i s-a permis să aibă ultimul cuvânt în fața primei instanțe, se pare că i s-a oferit ocazia de a prezenta argumente precise în apărarea sa, bazate pe toate probele disponibile la dosar (supra, pct. 10).

37. Cu toate acestea, Curtea reiterează că, deși dreptul inculpatului de a avea ultimul cuvânt și de a depune memorii și observații scrise în cursul dezbaterilor și înainte de pronunțarea hotărârii privind fondul cauzei este cu

siguranță important, acesta nu poate fi asimilat dreptului de a fi ascultat în cursul procesului (a se vedea, printre altele, *Cutean*, citată anterior, pct. 69, cu trimiterile suplimentare).

38. Curtea observă că nu există probe la dosar care să sugereze că compunerea completului instanței de fond a fost schimbată pentru a influența rezultatul procesului în defavoarea reclamantului sau din alte motive necorespunzătoare, ori că judecătorul unic din completul judecătoriesii nu a fost independent sau imparțial. De asemenea, Curtea observă că părțile nu contestă faptul că judecătorul a avut la dispoziție transcrierile ședințelor de judecată în cadrul cărora au fost audiați martorii și reclamantul. Cu toate acestea, Curtea evidențiază că s-a stabilit deja faptul că declarațiile reclamantului și ale martorilor constituiau probe importante pentru condamnarea lui și că acestea erau relevante pentru a stabili existența unor elemente subiective ale infracțiunilor, inclusiv, printre altele, intenția reclamantului de a le săvârși (supra, pct. 35). În consecință, Curtea consideră că simpla disponibilitate a transcrierilor declarațiilor nu poate compensa neîndeplinirea cerinței nemijlocirii în cadrul procesului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Cutean*, citată anterior, pct. 70).

39. Curtea observă că reclamantul s-a plâns în fața instanței de apel cu privire la faptul că judecătorul unic din completul primei instanțe nu i-a audiat direct pe el și pe martori. În această privință, Curtea reiterează că, în anumite circumstanțe, este posibil ca o instanță superioară sau instanța supremă să remedieze deficiențele procedurii în primă instanță (a se vedea *Beraru*, citată anterior, pct. 67).

40. În acest sens, Curtea observă că judecătorii din completul curții de apel, care a menținut hotărârea de condamnare a reclamantului în ultimă instanță, l-au ascultat pe acesta în mod direct pe fondul cauzei, înainte de a proceda la examinarea apelului său. Curtea subliniază, de asemenea, că reclamantul a semnat declarația pe care a făcut-o în fața completului respectiv și a certificat faptul că a citit-o și că era de acord cu conținutul acesteia (supra, pct. 13). În consecință, Curtea consideră că nu există niciun motiv pentru a susține argumentul reclamantului potrivit căruia instanța de apel nu a remediat deficiențele din cadrul procedurii în primă instanță (supra, pct. 28) în ceea ce privește audierea inculpatului.

41. Cu toate acestea, Curtea observă că judecătorii curții de apel au respins capătul de cerere formulat de reclamant cu privire la faptul că judecătorul unic al primei instanțe nu a audiat în mod direct martorii din dosar, precum și cererile sale motivate de a obține audierea directă de către instanța de apel cel puțin a unora dintre martori. Instanța de apel a hotărât, în principal, că reclamantul a avut ocazia de a se apăra, prin prezentarea de probe în fața judecătorului unic al primei instanțe, și că neascultarea directă a martorilor a fost compensată de prezența la dosar, printre altele, a altor probe cu martori (supra, pct. 14 și 15).

42. În această privință, Curtea observă că F.M.P., judecătorul unic din completul primei instanțe care l-a condamnat pe reclamant, l-a audiat doar pe expertul financiar în cauză și a respins cererea reclamantului de a obține adăugarea la dosar a unor probe testimoniale (supra, pct. 10 și 34). De asemenea, niciuna dintre celelalte probe testimoniale nu a fost prezentată direct în fața judecătorului care l-a condamnat pe reclamant în primă instanță sau a judecătorilor care au menținut condamnarea acestuia. În consecință, Curtea nu este convinsă de argumentele curții de apel, conform cărora exercitarea de către reclamant a dreptului său la apărare nu a fost afectată de faptul că nici judecătorul care l-a condamnat în ultimă instanță, nici judecătorii care au menținut condamnarea acestuia nu au ascultat nemijlocit numeroșii martori în cauză, ale căror mărturii au jucat un rol important în condamnarea acestuia.

43. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că schimbarea componenței completului instanței de fond și faptul că, ulterior, instanța de apel nu a ascultat direct martorii echivalează cu privirea reclamantului de dreptul la un proces echitabil (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Cutean*, citată anterior, pct. 72).

44. Prin urmare, a fost încălcat art. 6 din Convenție.

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

45. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

46. Reclamantul a solicitat suma de 6 000 de euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a încălcării drepturilor sale protejate de art. 3 din Convenție. De asemenea, reclamantul a solicitat aceeași sumă cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a încălcării drepturilor sale protejate de art. 6 din Convenție.

47. Guvernul nu a ridicat obiecții în ceea ce privește acordarea sumei solicitate de reclamant cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a încălcării drepturilor sale protejate de art. 3 din Convenție. Totuși, a susținut că suma solicitată de reclamant în ceea ce privește pretinsa încălcare a drepturilor sale protejate de art. 6 din Convenție este excesivă.

48. De asemenea, Curtea subliniază că, în cazul în care, precum în speță, un justițiabil a fost victima unui proces cu încălcarea cerințelor prevăzute la art. 6 din Convenție, un nou proces sau redeschiderea procedurii, la solicitarea persoanei interesate, reprezintă, în principiu, o modalitate adecvată de

reparare a încălcării (a se vedea *Gençel împotriva Turciei*, nr. 53431/99, pct. 27, 23 octombrie 2003). În această privință, Curtea observă că, dacă dorește, reclamantul poate solicita redeschiderea procesului în temeiul art. 465 C. proc. pen. (a se vedea *Mischie împotriva României*, nr. 50224/07, pct. 50, 16 septembrie 2014). Cu toate acestea, Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral ca urmare a încălcării drepturilor sale protejate de art. 6 din Convenție, prejudiciu care nu poate fi reparat prin simpla constatare a unei încălcări sau prin redeschiderea procesului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Siegle împotriva României*, nr. 23456/04, pct. 47-48, 16 aprilie 2013). Având în vedere dorința reclamantului de a renunța la judecarea capătului de cerere formulat în temeiul art. 3 (supra, pct. 18) și pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamantului suma de 4000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit pentru aceasta.

B. Cheltuieli de judecată

49. Reclamantul nu a formulat o cerere pentru rambursarea cheltuielilor de judecată, cu excepția cererii de a beneficia de asistență judiciară (supra, pct. 2). În consecință, Curtea nu acordă nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

50. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal, practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN UNANIMITATE, CURTEA

1. *Decide* scoaterea de pe rol, în conformitate cu art. 37 § 1 lit. a) din Convenție, a capătului de cerere formulat de reclamant în temeiul art. 3 din Convenție;
2. *Declară* admisibil capătul de cerere formulat de reclamant în temeiul art. 6 din Convenție;
3. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 6 din Convenție;
4. *Hotărăște*
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni, suma de 4 000 EUR (patru mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral, sumă care trebuie

convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale.

5. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 24 septembrie 2019, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Andrea Tamietti
Grefier adjunct

Faris Vehabović
Președinte